

Καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου τοὺς μεγάλους μέλανας ἀπαστράπτοντας αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐξηκολούθησε :

— Τί θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς ; . . ὅτι εἶμαι πολλάκις καὶ κακοήθης γυνή ; ἔστω ! συμφωνῶ . . . Τί σὲ μέλλει σέ ; σὲ ἐνδιαφέρει ;

— "Ὁχι ! δύνασαι νὰ κυλίῃσαι ὅσον θέλεις εἰς τὸν βόρβορον, ἂν σοὶ ἀρέσῃ. Δὲν θέλω ὅμως νὰ ὑβρίζῃς μίαν ἔντιμον κυρίαν !

— Ποίαν ; αὐτὴν τὴν βρωμεράν, ἡ ὁποία ἐξηλθε τώρα, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχεις ἐρωμένην ; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἔντιμος ; Χά ! χά ! Μὲ κάμνεις νὰ γελῶ . . . Εἶνε ἔντιμος ὡς ἐγὼ καὶ ἀκόμη ! . . .

— Αἱ ! σιώπα, σὲ παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, ἡ δὲν κρατοῦμαι πλέον ! . . .

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δὲν κρατοῦμαι ! ὑπέλαβεν ἡ Πουλχερία ζωντῶς. Εἶσαι, τὸ ἀκούεις, εἰς ἄθλιος, θέλων νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν ἐρωμένην σου ἐνώπιόν μου ! . . . Νομίζεις ὅτι δὲν ἔχω πλέον αἷμα εἰς τὴν καρδίαν . . . "Ὡ ! δὲν μὲ γνωρίζεις ! μεταξὺ μας ἐγεννήθη μῖσος μέχρι θανάτου. Εἰς σὲ ὀφείλω τὴν κατὰπτωσίν μου, ναί, εἰς σέ, οὐτιδανέ ! Καὶ θέλεις νὰ μὴ ἐκδικηθῶ ; "Ὡ ! ὄχι ! θὰ σοὶ ἀποδώσω μίαν ἡμέραν τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐπροξένησες . . .

Ὁ Λαυρέντιος ἔμενεν ἄφωνος ἐνώπιον τῆς ἐκμανείσης γυναικός, ὅτε αἰφνης ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη.

Ὁ Ἐμερὺ εἰσῆλθεν.

ΙΘ'

Ὁ Ἐμερὺ ἐφάνη δυσχερῆς καὶ ἐκπεληγμένος βλέπων τὸν Λαυρέντιον.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησε· τί θέλετε ἐδῶ, κύριε Δαλισιέ ;

— Νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν σας, ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐκπληρεῖτε αὐτό, κύριε Σουσσά.

— Τὸ καθήκόν μου !

— Βεβαίως . . . ὅταν ἡ ἀδελφή σας περιῦθρίζεται ἀνῆκει μάλλον εἰς σᾶς νὰ τὴν ὑπερασπίσετε.

— Ἡ ἀδελφή μου . . . Ἀστεῖζεσθε ;

— Ἐρωτήσατε τὴν κυρίαν ἂν ἀστείζομαι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ ἀδελφή σας ἦτο ἐδῶ ὑβριζομένη ὑπὸ τῆς κυρίας, ὅτε ἐπενέβην ἐγώ.

— Ἀδύνατον. Ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐπάτησε τὸν πόδα ἐδῶ.

— Καὶ διατί ὄχι ; ἀνέκραξεν ἡ Πουλχερία . . . Μήπως δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης τιμῆς ; Ἡ ἀδελφή σας ἦλθε καὶ τὴν ἐδέχθη ὡς τῇ ἡξίᾳ. Τοῦτο δὲν τὴν εὐχαρίστησε καὶ λυποῦμαι πολὺ.

— Πουλχερία, μὴ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. Οὐδέποτε θὰ πιστεύσω . . .

— Αἱ ! πίστευε ὅ,τι θέλεις. Ἐρώτησε καὶ τὸν κύριον, εἶπε δεικνύουσα τὸν Λαυρέντιον, τὴν ἡκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον ! Τὴν συνοδεύει καὶ τὴν προστατεύει

εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς· εἶνε βεβαίως δικαίωμα τοῦ !

— "Α ! σιώπα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· μὴ ἐπαναρχίσης τὰς ἀτίμους συκοφαντίας σου.

Ταῦτα λέγων διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἐμερὺ ἡκολούθει αὐτόν.

— Λησμονεῖτε, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μοὶ ὀφείλετε μίαν ἐξήγησιν, κύριε Δαλισιέ.

Ὁ Λαυρέντιος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐπιτρέψατε ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐμερὺ, ἂν τὸ μέρος τοῦτο δὲν σᾶς φαίνεται κατὰλληλον πρὸς τοῦτο . . . καὶ συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν, δυνάμεθα ν' ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κατοικίαν μου . . .

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἀνῆλθον εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον, ὁ Ἐμερὺ λαμβάνων στάσιν αὐστηρὰν εἶπεν :

— "Αν δὲν ἀπατῶμαι, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τῆς κυρίας Βωλουδιέρ, εἶχατε ζωντὰν φιλονικίαν μετ' αὐτῆς . . .

Ὁ Λαυρέντιος διέκοψεν αὐτόν :

— Ἀφες με ἤσυχον μὲ τὴν Βωλουδιέρ σου . . . Δὲν πρόκειται δι' αὐτὴν τὴν κατεργάρα !

— Πῶς ! . . . κατεργάρα . . . Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω . . .

— Ἄν θέλῃς μὴ τὸ ἐπιτρέπῃς. Αὐτὴ ἦτο ἐρωμένη μου πρὶν γείνη ἰδική σου καὶ τὴν χαρακτηρίζω ὅπως τῇ ἀξίᾳ. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου.

— Ἡ ἀδελφή μου κατ' οὐδὲν εἰς αὐτὸ ἐνδιαφέρεται.

— "Α ! πολὺ καλὰ . . . Παραδέχεσαι λοιπόν ὅτι ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἐρωμένη μου, ὅτι παρεδόθη εἰς ἐμέ . . . καὶ εἰς ἄλλους ;

— Τολμᾶς νὰ εἴπῃς ; . . .

— Δὲν τολμῶ, ὁ Θεὸς φυλάξοι . . . ἐπαναλαμβάνω μόνον τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας ἡ Πουλχερία τῇ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν εἶνε ἀληθὲς τοῦτο . . . Πρὸς τί ἡ Αἰμιλία νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ; . . .

— Δὲν τὸ γνωρίζω, ἐν τούτοις ἦλθε.

Ὁ Ἐμερὺ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ κεκυφώς καὶ σύννους.

— Ναί ! εἶπεν εἶνε πιθανόν . . . Εἶμαι δυσχερῆς τῆς μετὰ τὴν οἰκογένειάν μου . . . καὶ θὰ ἦλθε νὰ μὲ πείσῃ νὰ συμφιλιωθῶ. Ἡ Πουλχερία θὰ τὴν συνήντησεν εἰς τὴν κλίμακα . . . Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Δαλισιέ, διατί ἦλθατε ;

— Διατί . . . "Α ! ναί, ἔχεις δίκαιον, ἡ παρουσία μου σὲ ἀνησυχεῖ. Ἡσύχασε.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ· ἀγαπῶ τὸν ἀντιπάλον τὴν εὐκρίνειαν. Ἰδοὺ ! καθῆκε καὶ ἄς συνομιλήσωμεν ὡς ἀρχαῖοι σύντροφοι, τί συνέβη ;

— Τέλος πάντων ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπὸν ἰδοὺ ἐν συντόμῳ, τί συνέβη. Ἡρχόμην εἰς σέ ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα, ἤκουσα διαπληκτισμούς . . . Προσέχω καὶ νομίζω ὅτι ἀγανατίζω τὰς φωνάς. Δισταζῶ ἐπ' ὀλίγον καὶ τέλος κρούω τὸν κῶδωνα. Εἰσέρχομαι καὶ βλέπω τὴν

δουλοποιίδα Σουσσά, ναί, τὴν ἀδελφὴν σου, διαπληκτιζομένην, σχεδὸν εἰς χεῖρας μετὰ . . . δὲν τὴν ὀνομάζω πλέον, ἀφοῦ τοῦτο σὲ δυσχερεστεῖ.

— Ποσῶς δὲν μὲ δυσχερεστεῖ, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. "Εσο ἡσυχος· ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ μεταχειρισθῶ τὴν Πουλχερίαν ὅπως τῇ ἀρμόζει. Λέγε.

Ὁ Λαυρέντιος διηγήθη ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε, χωρὶς οὐδὲν νὰ κρύψῃ.

— Τῇ ἔρριψε χρήματα ! εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. "Α ! μαντεύω . . . Ἀτυχῆς μου ἀδελφή ! μοὶ ἔφερε τὰς οἰκονομίας της· εἶμαι βέβαιος.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶχα λοιπὸν ἀδικον νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐρωμένην σου ὡς τὴν μετεχειρίσθην ;

— Εἶχες μέγα δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ. Περίμενε ὀλίγον· θὰ τῇ εἴπω καὶ ἐγὼ δύο λέξεις.

Καὶ κατῆλθε παρὰ τῇ Πουλχερίᾳ. Εἰσῆλθε δὲ ἐν τῷ δωματίῳ της. Εἶχε τὸ ἦθος σοβαρὸν καὶ αὐστηρόν.

— Εἶσαι σύ ; ἠρώτησεν ἐκείνη ἐγειρομένη καὶ ὀργίλως ἀτενίζουσα αὐτόν· τί θέλεις ;

— Συγγνώμην, ἀγαπητὴ Πουλχερία, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, εἶσαι ἀνυπόμονος, νευρική, τὸ ἐννοῶ . . . Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πολὺ ὀργισμένος δι' ὅ,τι συνέβη καὶ λυποῦμαι.

Ἐκείνη ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ὑψοῦσα τοὺς ὤμους :

— Ἀφες με, εἶπε, μοὶ προξενεῖς οἶκτον.

— Σοὶ προξενῶ οἶκτον, διατί ;

— Διότι εἶσαι ἡλίθιος καὶ ἀνανδρός.

Εὗρίσκες ἐδῶ ἕνα ἀνθρωπον, ὅστις μὲ ὑβρίζει καὶ δὲν τὸν ραπίζεις.

[Ἔπεται συνέχεια]

\*

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑἪΦΦΕΛ

Ἀνῆλθον ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ὁ δικαστὴς ἠνοίξε τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ ἐξήγαγε τὸ ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Μαξίμου εὑρεθὲν φιαλίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κατηγορούμενον λέγων :

— Ἀναγνωρίζετε αὐτὸ τὸ φιαλίδιον ; Ὁ νεανίας ἐξήτασε περιέργως τὸ ἀντικείμενον.

— "Ὁχι, εἶπεν.

— "Ὡστε δὲν ἀνῆκει εἰς ὑμᾶς ;

— "Ὁχι, κύριε.

— Ὄφειλναι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εὑρέθη εἰς τὴν κατοικίαν σας, εἰς ἐρμάριον, περιέχον διάφορα ἔγγραφα καὶ ἄλλα πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι ἀποδίδετε μεγάλην σπουδαίω-

τητα. Τὸ φιαλίδιον αὐτὸ ἦτο ἐπιμελῶς κεκρυμμένον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐπίπλου. Ἀνελύσαμεν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ περιχομένου καὶ μέλλω νὰ σὰς ἀναγνώσω ἱατροδικαστικὴν ἔκθεσιν, βεβαιούσαν ὅτι τὸ φιαλίδιον αὐτὸ περιεῖχεν ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

Πράγματι δὲ ὁ κύριος Περνελέν ἀνέγνωσεν εἰς τὸν νέον τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Λοιπόν! τί σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐνοχὴν μου ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου τούτου ἐν τῇ οἰκίᾳ μου;

— Τὴν ἐνοχὴν σὰς αὐτὴν!

— Τοιοῦτοτρόπως, κύριε ἀνακριτά, εἰς ἄνθρωπος ἐδολοφονήθη δι' ὑδροκυανικοῦ ὀξέος καὶ σὰς ἀρκεῖ ὅτι ἀνεκάλυψατε εἰς τὴν οἰκίαν ἐτέρου προσώπου ἀντικείμενον περιέχον τὸ δηλητήριον τοῦτο, ὅπως ἀμέσως κατηγορήσετε ἐν πλήρει βεβαιότητι τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ φιαλιδίου;

— Ὅχι, κύριε, καὶ μὴ ζητεῖτε διὰ τοῦ ἀφελοῦς τούτου τῆς ὑπερσπίσεως μέσου, ν' ἀποπλανήσετε τὴν δικαιοσύνην. Ἐχετε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπιπολαιῶς ἐνήργησαν τὴν σύλληψίν σας καὶ ὅτι ἡ καθ' ὑμῶν κατηγορία ἐγένετο ὑπὸ περιστάσεις ὀλιγώτερον σοβαράς; Ἀπαθῆθε. Ἡ κατηγορία δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἐνὸς μόνου σημείου τῆς ἀνακρίσεως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συνόλου πολλῶν γεγονότων ἐπιβαρυντικῶν δι' ὑμᾶς. Ὅχι, μόνη ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου τούτου εἰς τὴν κατοικίαν σας δὲν θὰ ἐφαίνετο ἐπαρκὴς εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅπως σὰς κατηγορήσῃ ἐπὶ ἐγκλήματι καὶ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψίν σας. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ σὰς καταστήσω γνωστὸν ὅτι ἡ γενομένη νεκροψία ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ θύματός σας...

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριῶν ἐποίησε κίνημά τι.

— ὦ! διαμαρτύρεσθε ὅσον θέλετε, ἐξηκολούθησεν ὁ δικαστής, ἡ πεποιθήσις μου εἶνε πληρέστατα ἐσχηματισμένη καὶ οὐδὲν πλανῶμαι λέγων: τὸ θῦμά σας. Ἡ νεκροψία, ἐπαναλαμβάνω, ἐναργῶς κατέδειξεν ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε, συνεπεία βιαίας εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Ἡ ἀνάκρισις ἐβεβαίωσε ὅτι κακούργημα διεπράχθη καὶ ἡ τύχη, ἥτις πολλάκις δεικνύεται εὐνοϊκὴ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἐφάνη βοηθὸς εὐμενὴς καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν, τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐγνώσθη ὅτι ἡμέραν τινὰ κλέπται εἰσῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Τὸ γνωρίζω αὐτό.

— Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀγνοεῖτε, εἶνε ὅτι εἰς ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας, ἐπιφορτισμένος τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ γινώσκων τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος, συνώδευε κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν ἀστυνόμενον τῆς συνοικίας σας, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ βεβαιώσῃ τὴν εἰς τὸ οἰκημὰ σας γενομένην κλοπὴν. Ἡ τυχαία ἀνακάλυψις ἐν τινι τῶν ἐπίπλων σας τοῦ φιαλιδίου τούτου, ἐξήγειρεν ἀμέσως τὰς ὑπονοίας τοῦ πράκτορος ἐκείνου. Προδῆλως ἡ ἀνακάλυψις φιαλιδίου περιέχοντος ὑδροκυαν-

ικὸν ὀξύ, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀποδείξιν δολοφονίας, ἀλλ' αἱ ληφθεῖσαι περὶ ὑμῶν πληροφορίες ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε αἱ πρῶται ὑπόνοιαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠυζήθησαν. Τέλος, ὅτε ἐμάθομεν ποῖα ἦσαν τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς σας, τὸ εἶδος τοῦ βίου σας, αἱ σχέσεις σας ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν «Ἀρικό», ἐπιστήσαμεν, φυσικῶς τῷ λόγῳ, περισσότερον τὴν προσοχὴν μας. Ἀκολούθως ἡ κατάθεσις τοῦ κυρίου Δουσατέλ, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ σὰς ἀνέγνωσα, ἐπεβεβαίωσε τρόπον τινὰ τὰς ὑπονοίας μας, αἵτινες πλέον κατέστησαν βεβαιότητες περὶ τῆς ἐνοχῆς σας, ἀφοῦ εἰσέτι δὲν ἠδυνήθητε, οὔτε θὰ δυνηθῆτε, νὰ ἀποδείξετε ποῦ διήλθατε τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Δεκεμβρίου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ τέταρτον, μέχρι τῆς τετάρτης πρωΐνης ὥρας. Ὡς βλέπετε, ἡ ἀνάκρισις εἶνε σοβαρά, λεπτομερὴς, καὶ εἰς τὸ σύνολον ὅλων τῶν γεγονότων τούτων ἐναντίον ὑμῶν ὀρμώμενος, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν καὶ σὰς κατηγορῶ ὡς δολοφόνον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, δολοφονηθέντος κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς λήξαντος Δεκεμβρίου. Ἐκτὸς τούτου σὰς κατηγορῶ ὅτι ἀφῆρέσατε ἀπὸ τὸ θῦμά σας διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ὀλίγον πρότερον εἶχε κερδίσει εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπιμένετε πλέον νὰ προσποιήσθε τὸν ἀθῶνον;

Ὁ Μάξιμος ἠγέρθη ὑπερήφανος ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Ναί, ἐπιμένω νὰ διακηρύττω ἀθῶνον τὸν ἑαυτόν μου· ναί, τῶρα ἐννοῶ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν ὅλων σας τῶν ἐρωτήσεων· ἐξηγῶ δὲ κἄλλιστα διατὶ με ἤρωτάτε περὶ τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας μου, ὡς καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπεμένετε ἐπὶ τῶν νεανικῶν μου ἐλαφροτήτων, ἐπὶ τῶν σπαταλῶν μου, ὅτι ἠγάπων τὴν πολυτέλειαν καὶ ἤμην ἐμμανὴς διὰ τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐννοῶ ὅλας τὰς σκέψεις σας ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματός μου ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν «Ἀρικό» κατὰ τὴν ἀτυχῇ ἐκείνην νύκτα, ὅτε ἔλασα παίζων μετὰ τοῦ κυρίου Δουσατέλ. Ἐκάματε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: «Εἶνε ὀκνηρὸς ἄνθρωπος, ἄνευ μέσων ὑπάρξεως, ὅστις, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ζῇ ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπέτυχεν ἐξαίρετον εὐκαιρίαν εἰς τὸ κέρδος τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ καὶ τὸν ἐδολοφόνησε διὰ νὰ τὸν κλέψῃ.» Καὶ πρὸς ἀποδείξιν τῶν λόγων σας ἐσχεδιάσατε ὀλόκληρον σειρὰν ἐρωτήσεων, ἐπιτηδεῖας συνδεομένην, πρὸς συμπερασμὸν τῆς ἐνοχῆς μου. Λοιπόν! διαμαρτύρομαι παντὶ σθένει, πρῶτον κατὰ τῶν σκέψεών σας, καὶ δεύτερον κατὰ τῶν κατηγοριῶν σας! Εἶμαι ἀθῶος τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον με κατηγορεῖτε! Τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ ποίας ἀποδείξεις προσάγετε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διαβεβαιώσεώς σας ταύτης;

— Οὐδεμίαν, δυστυχῶς.

— Δύνασθε νὰ καταθέσετε ὅτι δὲν παρέρηθητε εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, ὅτι δὲν τὸν ἠκούσατε ἀναγγεῖλναι τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς του,

ὅτι δὲν ἐγκαταλείψατε τὴν Λέσχην κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτον;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Δύνασθε νὰ δικαιολογήσετε τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς σας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἔτι ἀσθενέστερον ὁ δυστυχὴς νεανίας ἀνασκιρτήσας καὶ συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του.

— Δύνασθε νὰ ἐξακριβώσετε τὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου σας κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Δεκεμβρίου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ τέταρτον μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας τῆς πρωΐας;

Ναί, τὸ ἠδύνατο ἐὰν ἤθελεν ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ ποῦ ἦτο κατὰ τὴν ὀληθρίαν ἐκείνην νύκτα. Προφανῶς ὁ κύριος Περνελέν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς σιωπῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐπέμενεν εὐαρέστως ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης· ἠσθάνετο εἶδος ἡδονῆς, περιπλέκων τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἀδιέξοδον ταύτην, καὶ ἐν τούτοις ὁ Μάξιμος διὰ μιᾶς τοῦ μόνης λέξεως ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ τὴν κακεντρεχὴ εὐχαρίστησιν τοῦ κυρίου Περνελέν εἰς φανεράν πλάνην καὶ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθῶότητά του. Ἀλλὰ τὴν λέξιν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ, διότι θὰ συναπέφερε τὴν ἀτιμίαν νεανίδος. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του ὁ Μάξιμος, θὰ ἐσιώπα! Ἡδύνατο νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ, προσθέτων, ὅτι «τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἐδολοφονήθη, ἐγὼ εὕρισκόμεν εἰς ἐν τῶν δωματίων τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, ἐν συντροφίᾳ μετὰ τῆς ἐγγόνης του;» Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαρῖον θὰ ἔθεωρετο ὡς ὁ ἑσχατος τῶν ἀθλίων, διότι ὁ νεανίας δὲν ἠγνόει ὅτι ἐκτὸς τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον ἤθελε παραγάγει ἡ κατάθεσις αὐτῆς, ἠθελον ἐνεργήσῃ νέας ἐρεῦνας πρὸς ἀποδείξιν τῆς ἀληθείας ταύτης. Ὁ Μάξιμος, παντὶ σθένει ἐξκινίστατο, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἀστυνομικοὶ πράκτορες θὰ ἐξήταζον πανταχοῦ, ὅπως μάθωσιν ἐὰν πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ εἶχε δώσει συνέντευξιν εἰς τὸν ἐραστήν της κατὰ τὴν ὀληθρίαν ἐκείνην νύκτα.

— Μωρία θὰ ἦτο, ἔλεγε, νὰ σκεφθῇ τις, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, τοιοῦτον παραλογισμόν.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ νεανίας, καίτοι λίαν συγκεκινημένος, ἠγέρθη ἰσχυρότερος τῆς θυμίας, ἣν ἐτέλει, καὶ δι' ὕφους γαληνίου ἀπεκρίθη εἰς τὴν τελευταίαν ἐρωτήσιν τοῦ ἀνακριτοῦ:

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἴπω ποῦ διήλθον τὸν καιρὸν μου κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὥραν.

Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μαξίμου ἐφαίνετο τόσον πρόδηλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Περνελέν, ὥστε ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπαράττετο διὰ τὰς συνεχεῖς ἀρνήσεις τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ προσέτι, ἐὰν ὁ νεανίας ἀπεκρίνετο ἡσύχως εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἐὰν ὑπερησπίζετο τὸν ἑαυ-



τόν του επιτηδειότερον, ἂν τὰ ἐπιχειρήματα του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ τοῦ δικαστοῦ, εἶχον ἄξιαν τινά, ὁ κύριος Περνελέν θὰ ἦτο ὀλιγώτερον ὠρισμένος. Ἀλλ' οὐδὲν τούτων συνέβαινεν· ὁ ἀνακριτὴς εὐρέθη ἀπέναντι κατηγορουμένου ἀδιακόπως ἀρνούμενου καὶ οὐδὲν προβάλλοντος ἐπιχείρημα.

Ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἐννόει τὴν ἄξιαν τῶν ἀρνήσεων τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐξελάμβανεν ἀπλῶς ὡς παιδαριῶδες μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πράξεως, δι' ἣν ἐκατηγορεῖτο. Καὶ ὅσω ἐξ ἐνός ὁ κατηγορούμενος ὑπερησπίζετο διὰ τοιούτου τρόπου, τόσω ἐξ ἐτέρου ὁ δικαστὴς ἐθελοῦτο περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Κατὰ τὸν ἀνακριτὴν, βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἐνοχος· δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλ' αἱ ἀποδείξεις, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐνοχῆς του, ἦσαν φανεραί. Ὁ κύριος Περνελέν ἐσκέπτετο ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του δολοφόνον καὶ κλέπτην, καὶ ὁ ἐγκληματίας οὗτος δι' ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε ἄθωος.

Ἡ ἀνάκρισις εἶχεν ἤδη περαιωθῇ ἐν τούτοις, ὁ ἀνακριτὴς ἠθέλησεν ὅπως διευκρινισθῶσι καὶ ἕτερα σημεῖα αὐτῆς, καὶ πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐξήτασεν ἐκ νέου διάφορα ἔγγραφα τῆς δικογραφίας, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ προσεκτικῶς παρατηρήσας τὸν κατηγορούμενον, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐναντίον σας ἀποδείξεων, σαφῶς καὶ ἀνεκδοιάστως ἐξάγεται ὅτι εἴσθε ἐνοχος τῶν ἐγκλημάτων, διὰ τὰ ὅποια σας κατηγορῶ. Πρὸς ὑπεράσπισίν σας περιορίζεσθε ν' ἀρνήσθε· ἄρα εἴσθε ἐνοχος· εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦτο εἶνε πλέον ἢ βέβαιον.

— Πλέον ἢ βέβαιον! Τὸ νομίζετε, ἀλλ' ἡ ἰδέα σας αὕτη εἶνε ὅλως ἐσφαλμένη.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην, ὁ ἀνακριτὴς ἐξηκολούθησεν:

— Δύναμαι νὰ παύσω τὴν ἀνάκρισιν· ἀλλὰ, καίτοι εἰμαι ἐντελὸς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς σας, μοὶ ὑπολείπεται νὰ σας κάμω ἀκόμη ἐρωτήσεις τινάς. Δὲν θὰ προσθέσωσι νέα στοιχεῖα εἰς τὴν κατηγορίαν, ἀλλὰ συνδέονται ἀναποσπαστῶς μετ' αὐτῆς καὶ αἱ ἀπαντήσεις σας θ' ἀποδείξωσιν ἐπὶ τέλους, ἐὰν συμφωνοῦσι πρὸς τὰς προηγουμένας σας, ὅτι εἴσθε ἐνοχος.

— Ὡ! κύριε ἀνακριτά, κατὰ τὰς ὀλίγας ταύτας στιγμὰς, ἃς διήλθον πλησίον ὑμῶν, ἠδυνήθην νὰ ἐκτιμῶ καλῶς ὅλην τὴν ἄξιαν τῆς νοημοσύνης σας. Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ κατορθώσετε διὰ τῶν ἐπιτηδείων σας ἐρωτήσεων. ν' ἀποδείξετε ὅτι εἰμαι τρομερὸς ἐγκληματίας!

— Παύσατε, κύριε, τὸ εἰρωνικόν σας ὕφος, διότι λησμονεῖτε, φαίνεται, πρὸς ποῖον ὁμιλεῖτε!

— Εἶνε λοιπὸν εὐχάριστον εἰς ὑμᾶς, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς σας, νὰ κατηγορήτε ἐντιμὸν ἄνθρωπον, τῇ βοήθειᾳ ἐπιχειρημάτων ἀναμφιβόλως, κατ' ἀρέσκειαν ἐπινοηθέντων...

— Ἐπινοηθέντων! εἶνε ὕβρις, τὴν ὁποῖαν θὰ σας κάμω νὰ πληρώσετε πολὺ ἀκριβῶς!

— Ποῶς, κύριε, τὸ καθήκόν σας ὡς ἀνακριτοῦ εἶνε ν' ἀκούετε τοὺς ἐνώπιον ὑμῶν προσαγομένους κατηγορουμένους καὶ ὄχι νὰ τοὺς ἀπειλήτε.

Ὁ Μάξιμος ἔτρεμεν ὅλος· ἀπεπειράθη νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' οἱ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἰστάμενοι φύλακες τὸν ἠνάγκασαν νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπὶ στιγμὴν ὁ κύριος Περνελέν ἐσκέφθη ἂν δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ στείλῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ κελλίον του, ὅπως σκεφθῇ ἡμέρας τινὰς ἔτι. Ἀλλ' ἀναλογισθεὶς ὅτι ἦτο ἀνώτερος τῶν ὕδρεων ἀθλίου κατηγορουμένου, ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν ἀνάκρισιν, ἥς τόσον καλῶς ἐκράτει τοὺς μίτους.

Ὅθεν διὰ φωνῆς ξηρᾶς ἐπανέλαβεν:

— Φυλάξατε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας τὰς κρίσεις ταύτας καὶ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀπαντήσετε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Πρὸ πόσου χρόνου κατοικεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνθα συνελήφθητε;

Ὁ Μάξιμος οὐδόλως ἀνέμενε τὴν ἐρώτησιν ταύτην καὶ ἀνεσκήρτησε βιαίως. Ὁ δικαστὴς παρετήρησε τὴν συγχίνησιν τοῦ νεανίου.

— Μήπως ἡ ἐρώτησίς μου σας ταράττει;

— Ὅχι, κύριε, μ' ἐκπλήττει, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος ἡσύχως· ὀλίγον χρόνον κατοικῶ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Αὕτη δὲν εἶνε ἀπάντησις, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ, ὅπως ἄπαξ ἔτι βεβαιώσω τὸ διφορούμενον τῶν λόγων σας. Λέγετε ὅτι ὀλίγον χρόνον κατοικεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην· ποῦ κατοκεῖτε πρότερον;

Πιστὸς εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεώς του, ὁ Μάξιμος ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τέλους καὶ νὰ θυσιασθῇ καθ' ὅλοκληρίαν.

— Δὲν θὰ σας εἶπω, ἀπεκρίθη.

— Πολὺ καλῶς. Ἐχετε λοιπὸν συμφέρον ν' ἀποκρύψετε τὴν πρόφην σας ἢ τὰς πρόφην σας κατοικίας; Εἰς λόγος ἐπὶ πλέον διὰ νὰ ἐρευνήσωμεν νὰ τὰς μάθωμεν.

— Ἐρευνήσατε.

— Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἄπασαι αἱ ἀπαντήσεις σας καταχωρίζονται εἰς πρακτικὸν συντασσόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματέως μου;

— Τὸ γνωρίζω.

— Αὐταί, τὰς ὁποίας κάμνετε τώρα, εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμεναι πρὸς τὰ συμφέροντά σας· κατεχωρίσθησαν δέ, ὡς ὅλαι, εἰς τὸ πρακτικὸν τῆς ἀνακρίσεως καὶ θὰ σταθμισθῶσι πολὺ καλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης.

— Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει.

— Ἀχρι τοῦδε ἠρνεῖσθε, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι ὁμολογεῖτε σχεδόν.

— Συγγνώμην, ἀρνούμαι νὰ σας καταστήσω γνωστὴν τὴν παλαιάν μου κατοικίαν· αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε ὅτι ἐπηγάινατε συχνὰ εἰς Μπατινιόλ.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινε γαλήνιος. Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθησεν:

— Μὴ ταραχθῆτε, διότι ἀγνοοῦμεν εἰσέτι εἰς τίνας μετεβαίνατε· ὡς βλέπετε, φέρομαι εἰλικρινῶς πρὸς ὑμᾶς, καὶ δὲν

ζητῶ, ὡς ἰσχυρίζεσθε, νὰ σας στήσω παγίδα. Μήπως ἔχετε ἐρωμένην εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην τῶν Παρισίων;

Ἀπαντῶν τὸ αἶμα τοῦ νεανίου ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του· ἠγνόουν τὴν ὑπαρξίν τῆς μητρὸς του, ἀλλὰ τὴν ὑπόπτευσεν, μεταβάλλοντες τὸ εἶδος τῶν σχέσεων τῆς Νίνας καὶ τοῦ Μάξιμου. Νῦν ἰδίως ὤφειλεν ὁ τελευταῖος οὗτος νὰ δείξῃ ἄπασαν τὴν ψυχραιμίαν του, ὅπως μὴ ἀνατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ εἶχεν ἀνεγείρει ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ζωῆς του καὶ τῆς τιμῆς του. Ὅθεν δι' ἡρέμου φωνῆς ἀπεκρίθη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταπείσῃ τὸν κύριον Περνελέν:

— Δὲν βλέπω τὴν μεγάλην σπουδαιότητα, τὴν ὁποῖαν, φαίνεται, ὅτι ἀποδίδετε εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Ἐν τούτοις, σας λέγω, ὅτι οὐδέποτε κατώκησα εἰς Μπατινιόλ, ὅτι δὲν ἔχω αὐτόθι ἐρωμένην καὶ ὅτι οἱ περίπατοί μου εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην ἦσαν ἥττον συχνότεροι, ἢ ὅσον νομίζετε· ἄλλως τε, οὐδεμίαν ἀποδίδω σημασίαν πρὸς ὑπεράσπισίν μου εἰς διαμονήν, τὴν ὁποῖαν ἠδυνάμην νὰ ἔχω εἰς Μπατινιόλ καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐρωμένης μου κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐὰν εἶχεν οὕτως, θὰ τὸ ἔλεγον.

Ἀπαντῶν τοιοῦτοτρόπως οὐδὲς τῆς κυρίας Μαριών, ἐπὶ τοσοῦτον εἶχε καταστῇ κύριος ἑαυτοῦ, ὥστε ὁ κύριος Περνελέν ἠπατήθη. Ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ νεανίου καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπέσυρε τὴν ἐρώτησίν του. Ἠρκέσθη μόνον νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἂν ἐπέμενεν ἀποκρύπτων τὰς προηγουμένας του κατοικίας, καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἀποκρίσει τοῦ Μάξιμου ἠλλάξεν ὕφος.

— Εἶδατε ὅτι ἡ καθ' ὑμῶν κατηγορία σύγκειται ἐκ δύο σημείων; δολοφονίας καὶ κλοπῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ περατωθῇ ταχέως ἡ ἀνάκρισις, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἡτοι τὴν δολοφονίαν. Πῶς ὠδήγησατε τὸν κύριον δὲ Φερουζὸλ εἰς Παντέν; Ἐφρονέυσατε τὸ θυμὸν σας ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν Παρισίων; Πῶς, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἠδυνήθητε νὰ κάμνητε τὸν κόμητα νὰ σας ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ μέρους, ἐνθα τὸν ἐδολοφονήσατε;

— Εἰς οὐδεμίαν τῶν τριῶν τούτων ἐρωτήσεων δύναμαι ν' ἀπαντήσω.

— Ὁφείλω νὰ σας γνωρίσω ὅτι ὁ κύριος δὲ Φερουζὸλ εὐρέθη ἐνδεδυμένος ξένα παλαιὰ ἐνδύματα, ἀγνοῶ, πόθεν ληφθέντα. Τί ἐκάματε τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος καὶ ποῦ ἤνυρατε ἐκεῖνα, δι' ὧν τὸν ἐπανεδύσατε, καὶ τὰ ὅποια σας παρουσιάζω.

— Δὲν γνωρίζω τὰ ἐνδύματα αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος ὕψων τοὺς ὤμους, καὶ ἀγνοῶ τί ἀπέγειναν τὰ ἐνδύματα τοῦ κόμητος.

— Εἴσθε μόνος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγκλήματός σας καὶ ἐπιμένετε νὰ μὴ γνωρίζετε εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸ μέρος, ἐνθα τοῦτο διεπράχθη;

Ὁ κατηγορούμενος ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί ἐκάματε τὰς διακοσίας πεντήκοντα χικιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκλέψατε ἀπὸ τὸ θῦμά σας;

Καὶ πάλιν ὁ Μάξιμος ἀντέταξε σιωπὴν. Νῦν ὁ δικαστὴς σοβαρὸς ἠγέρθη.

— Τῆς ἀνακρίσεως περατωθείσης, θέλω σὰς στείλει εἰς τὸ κελλίον σας. Ἐν τούτοις, διὰ τελευταίαν φορὰν σὰς ἐξορκίζω, νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ διήλθατε τὸν καιρὸν σας, καθ' ὃν χρόνον ἐξετελεῖτο τὸ κακούρηγμα.

— Δὲν δύναμαι! καὶ ὅμως εἶμαι ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελὲν ἔκαμε χειρονομίαν ὀργῆς καὶ καθίσας πάλιν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ διέταξε ν' ἀπαγάγῃσι τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Μάξιμος ἐβάδιζε λίαν καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ τρομεροῦ δυστυχήματος, ὅπερ τὸν κατέστρεφε. Μηχανικῶς διήλθεν, ὡς κοινὸς ἐγκληματίας, τοὺς ζοφεροὺς διαδρόμους, αἵτινες σχηματίζουσιν ἀπέραντον δαιδαλον εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ ἐφθασεν ἐξησθηνημένος εἰς τὸ κελλίον του, ἔνθα, ἀπαξ εἰσελθὼν, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν ἀνὰ χεῖρας ἐψιθύρισεν:

— Εἶμαι χαμένος!

Η'

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀλίκης.

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ εἶχεν ἀφήσει τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριῶν μετὰ τὸ πνεῦμα ἡσυχώτερον, σπεύδουσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα πιθανῶς θὰ παρετηρεῖτο ἡ μακρὰ της ἀπουσία. Ἐβάδιζε ταχέως, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἠκολουθεῖτο ὑπὸ νέου τινὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον βεβαίως, ἐὰν ἔστρεφε νὰ ἴδῃ, ἀμέσως θ' ἀνεγνώριζε τὸν μαρκήσιον Κάρολον δὲ Βονεῖλ.

Στιγμὰς τινὰς, μετὰ τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πάππου της εἰσόδου τῆς Ἀλίκης καὶ τῆς θαλαμηπόλου Μαρίας, ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ παρουσία του ἐφάνετο φυσικωτάτη· δὲν ὤφειλεν, ὡς εἶχε ζητήσει τὴν ἄδειαν, νὰ ἐρχεται νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ;

Ὁ φίλος τοῦ Μαξίμου παρέμεινεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα τὸν εἰσήγαγον. Ὁ γέρον κόμης ἦτο ἀπών, τὴν δὲ δεσποινίδα Ἀλίκην οὐδόλως ἐνδιέφερεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ. Ἐμελλε δ' ἴσως νὰ τοῦ εἴπῃ διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι ἦτο πολὺ ἀσθενὴς ἀκόμη, καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῇ, ὅτε αἴφνης μετέβαλε γνώμην καὶ συνήνεσε νὰ τὸν εἰσαγάγῃσι παρ' αὐτῇ.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε, τὴν μορφήν ἔχων περίλυπον, τὸ ὄψος ταπεινὸν καὶ ὑπεκλίθη βαθέως πρὸ τῆς Ἀλίκης. Καίτοι θρασὺς καὶ ἀπότομος συνήθως ὁ Κάρολος, συνεστέλλετο. πολὺ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεάνιδος ταύτης, ἥτις τούναντίον ἦτο πάντῃ ἀδιάφορος διὰ τὸν ἐπισκέπτην, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετῆρει ἀτενῶς, ὅπως ἀναγνώσῃ τι εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ φωνῆς λίαν συνεσταλμένης ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῆς νεάνιδος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υἱίας της.

— Ἐχω κάλλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἐγγόνη τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἐπιθυμοῦσα ν' ἀφίσῃ τὸν ἐπισκέπτην νὰ ὁμιλῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

## Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

[Τέλος]

Β'

Ὁλίγας ἡμέρας βραδύτερον, ὁ νέος ζωγράφος εὐρίσκετο εἰς τὸ κιόσκιον, τὸ ὁποῖον ἐχρῶσται εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἄρινε τὸ βλέμμα του βυθιζόμενον ὑπὸ τὰς κατασκίους τοῦ παραδείσου δενδροστοιχίας. Ἐρέμβαζεν...

Ὁ Γεώργιος ἦτο συγκεκινημένος.

Αἱ μετὰ τῆς Κιαμιλέ σχέσεις του ἐβάδιζον ταχέως καὶ κατ' εὐχὴν. Ἐκείνη μόλις ἦτο κυρία ἐκυτῆς, ὁ δὲ νέος ζωγράφος, χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἀλκενδῆ, νέας ἐκάστοτε συνέθετεν ἀνθοδέσμας, δι' ὧν ἐξέφραζεν ὅλον τὸν ἔρωτα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἠσθάνετο κυριευθεὶς.

Ἀρκετὰ ἄνθη ἐξώδευεν.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Γεώργιος ἤθελε δυσκολευθῇ πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινεν ἐν ἐαυτῷ, καὶ ποῖον αἶσθημα τὸν ὤθει πρὸς τὴν Κιαμιλέ.

Ἦτο ἔρωας; ἢ μόνον εὐγενὲς συμφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος της; Καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἠγνόει.

Ἡ Κιαμιλέ ἦτο δεκαεπταετής· ἦτο ὑψηλή, εὐστροφος, οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της εἶχον γλυκεῖαν διαύγειαν, διεγείρουσαν καὶ ὄνειρα καὶ ἐπιθυμίας συγχρόνως.

Περιπλέον, ὁ Γεώργιος κατεῖχε κάλλιστα τὴν τέχνην τοῦ φυσιογνώμονος, καὶ ἡ ἀπλουστερά ἐξέτασις ἤρκεσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἐφύλαττεν εἰσέτι τὴν φυσικὴν της ἀγνότητα.

Τὰ πάντα λοιπὸν συνέτεινον πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἔρωτός του. Ποτὲ δὲν εἶδε νέαν τόσον ὠραίαν, καὶ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του ἤθελε λογισθῇ εὐτυχὴς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὕμεναίου καὶ νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Καὶ ὅμως ὁ Γεώργιος εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠσθάνετο τοὺς ἀφάτους ἐκείνους κλονισμούς, οἵτινες εἰς ὅλους τοὺς τόπους εἶνε τὰ ἱερὰ συμπτώματα τοῦ ἔρωτος. Ἐμείνε πλησίον της σχεδὸν ψυχρὸς, καὶ δὲν ἠσθάνετο ἡ τὴν ἀνάγκην τοῦ προστατεύειν καὶ ὑπερασπίζεσθαι, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας παντὸς γενναιοψύχου ἀνδρός.

Ἀλλ' ἡ φιλαυτία ἔπραξεν ὅτι, ὁ ἀληθὴς ἔρωας ἐδίστασεν ἴσως νὰ πράξῃ. Ὁ νέος ζωγράφος περιεπλέχθη ἀνοήτως εἰς

ἐπιχειρήσιν, εἰς τὴν ἀφρευτικοὶ κίνδυνον τὸν περιέμενον, καὶ ἤδη ἤθελε προτιμήσῃ νὰ φονεuth μάλλον, ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐν βῆμα.

Τὸ Σελὰμ ἠκολούθησε τὸν φυσικὸν καὶ τακτικὸν δρόμον του. Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κιαμιλέ ἔδωκεν εἰς τὸν ζωγράφον ἀνθοδέσμη, τῆς τὰ ἄνθη τῷ ἡγελλοῦ ὀριστικὴν καὶ γενναίαν ἀπόφασιν· νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χαρέμιον καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν τιμιότητά του.

Ὅταν τοιαύτη πρόσκλησις γίνεται εἰς ἄνδρα νέον, πᾶς δισταγμὸς εἶνε πλέον ἀδύνατος. Ὅθεν ὁ Γεώργιος διέθεσε τὰ πάντα πρὸς φυγὴν ταχεῖαν καὶ κρυφίαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζεν, ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίας τὴν διὰ τὴν δραπέτευσιν ὀρίσθεισαν ὥραν.

Ὁ Ἀλκενδῆς ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐπιχειρήσιν. Οὗτος δὲ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει.

Ὁ Γεώργιος λοιπὸν ἐρέμβαζε, καὶ τὸ βλέμμα του ἐβυθιζετο ἀπληστον εἰς τὰ πράσινα καὶ σκιερὰ βῆθη τοῦ παραδείσου.

Ἡσθάνετο ἐαυτὸν ἀνήσυχον, ὅχι διότι ἐφοβεῖτο. Εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, πλέον ἢ ἀπαξ ἠψήφισεν ἀτάραχος τὸν κίνδυνον, καὶ πολλάκις ἀντιμετώπισεν τὸν θάνατον χωρὶς νὰ ὠχρίασθῃ. Ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐσκέπτετο μετὰ τινος δέους περὶ τῶν ἀπειλούντων τὴν ἐρωμένην του κινδύνων, ἐὰν ἡ φυγὴ των ἀνεκαλύπτετο, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατενόει ὅτι ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Νόμοι αὐστηροὶ, τιμωρία φοβερά, θάνατος εἰς ἀμφοτέρους. Νὰ ἀποθάνῃ τις δεκαεπταετής, νέα, ὠραία, γελόεσσα· καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ συζύγου!

Ὁ Γεώργιος ἐφρικίασεν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶδε φῶτά τινα διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ παραδείσου. Φύλακες ἔτρεχον τῇ δε κακείσῃ ἐν σπουδῇ· παντοῦ ἐβασίλευεν ἀήθης τις κίνησις.

Ἐκτακτὸν τι ἄρα γε συνέβαινεν ἐν ταῖς ἀνακτόροις; Ἡ ἦτο μάλλον ἄλλοφροσύνη τις ἐκ τῶν φόβων καὶ τοῦ δέους προσερχομένη; Μὴ ἐξελάμβανεν ὡς πραγματικὰ τὰ φάσματα τῶν φόβων του; Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ καὶ ἐζήτησε ν' ἀπατήσῃ ἐαυτόν. Τόσην εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ὧσων ἔβλεπε καὶ ἤκουεν... Εἶπε καθ' ἐαυτόν, ὅτι τὰ πρὸς, φυγὴν των μέτρα ἐλήφθησαν καλῶς καὶ τὸ μυστικὸν ἐφυλάχθη· ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μάθῃ ὁ σουλτάνος τὰ σχέδιά του. Ἀλλ' ἡ κίνησις, ἣν παρετήρησεν, ἠῦξανε βαθμηδὸν καὶ δὲν τῷ ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία. Ψυχρὸς ἰδρὸς περιεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς, καὶ ἐρρίφθη κατάκοπος ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ.

Ὁ σουλτάνος εἰσῆρχετο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ κιόσκιον, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδίας.

Ὁ Γεώργιος εἶχε προδοθῇ, τοῦτο ἦτο βέβαιον, ἀλλὰ τίς τὸν ἐπρόδωκεν;